

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2010. június 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és június 21. napján kihirdette az alábbi

í t é l e t e t:

A vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 6.B.560/2005/115. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

I. r. vádlottal szemben 1 813 500 (Egymillió-nyolcszáztizenháromezer-ötszáz) forintra vagyonelkobzást is alkalmaz.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú nyilvános ülés megtartásával kapcsolatosan felmerült 7.500.- (hétezer-ötszáz) forint kirendelt védői díj II. r. vádlottat terheli.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság a rendelkező részben írt ítéletével I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki vesztegetés büntetében, folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében. Ezért őt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtönre és 300.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette és az I.r. vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében és bűnsegédként folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében. Ezért őt halmazati büntetésül 100.000 Ft pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett az I.r. vádlott esetében a pénzmellékbüntetés, a II.r. vádlott esetében a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre való átváltoztatásáról, a lefoglalt bűnjelekről és az eljárás során felmerült bűnügyi költségről.

A határozat ellen az ügyész az I.r. vádlott vonatkozásában cselekményének téves minősítése miatt és terhére vagyonelkobzás alkalmazása végett jelentett be fellebbezést.

Az I.r. vádlott és védője a büntetés enyhítése, a II.r. vádlott és védője felmentés érdekében élt jogorvoslattal.

A megyei főügyészség fellebbezésének írásbeli indokolásában előadta azon álláspontját, mely szerint az I.r. vádlott által megvalósított cselekmények közül a sikkasztás és a vesztegetés halmazata alaki és csak látszólagos, a kettő halmazatban nem állapítható meg. Indítványozta továbbá az I.r. vádlottal szemben vagyonelkobzás alkalmazását.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.132/2010/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezésnek a vagyonelkobzás alkalmazására irányuló részét tartotta fenn, egyebekben a megyei bíróság ítéletének a helybenhagyására tett indítványt.

A II.r. vádlott fellebbezésének írásbeli indokolásában a következőket adta elő.

1. Sérelmezte, hogy a büntetőeljárás során végig megsértették a védekezéshez fűződő jogát.

2. Előadta, hogy a nevű cég számlanyomtatványok nyilvántartójából megállapítható, hogy a hónapokkal később beszerezett nyomtatványok fizikailag sem kerülhettek letétbe 2002. július 15-én.

3. Előadta, hogy az I.r. vádlottban bízott, nem feltételezte róla azt, hogy sikkasztani fog, ezért helyezte nála letétbe a 3 db számlanyomtatványt.

4. Sérelmezte az első fokon előterjesztett bizonyítási indítványainak, - melyek tanúkihallgatásra, igazságügyi könyvszakértő bevonására, az sértett ügyviteli rendjének beszerzésére, és írógép-szakértői vélemény készítésére irányultak - elutasítását. Hangoztatta a megyei bíróság felkészületlenségét és tájékozatlanságát. Végezetül újfent előadta bizonyítási indítványait, melyek tanúk kihallgatására, írás és okmányszakértő valamint nyomszakértői laboratórium vélemények beszerzésére irányultak.

Az ellene emelt vádak alóli felmentését kérte.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, s az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált.

A felülbírálat során megállapította, hogy a megyei bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Az általa megállapított tényállás megalapozott, mely a Be. 351. § (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban is irányadó.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes megítélése szempontjából lényeges bizonyítékokat kellő alapossgal megvizsgálta, azokat iratszerűen, a logika szabályainak megfelelően értékelte. Részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat tekint hitelt érdemlőnek, és mely okok folytán nem fogadja el a bűncselekményeket tagadó vádlottak vallomásait.

Helytálló indokok alapján vetette el a II. r. vádlott azon védekezését, mely szerint a és a sorszámú számlanyomtatványt tőle jogellenesen eltulajdonítva szerezte meg I.rendű vádlott.

Helytállóan mutatott rá, hogy a tényállásban szerepeltetett számlák lepecsételése, melyhez az eltűnt toll szükséges volt, hónapokkal a toll eltűnésének jelzett észlelését megelőzően került sor. Az is megállapítható, hogy a számú számlán a „Bt. igazgató” szövegű bélyegzőn kívül, mely bélyegző a tollon található, a „ Bt.” feliratú bélyegző is szerepel, csakúgy, mint a sorszámú számlanyomtatványon. Márpedig ez utóbbi bélyegző mindvégig a II. r. vádlott birtokában volt, így megdőlt az az állítása, hogy tudtán kívül pecsételték le a számú nyomtatványt, ennek következtében ez vonatkozik a sorszámúra is, hiszen azokat elmondása szerint együtt tulajdonították el tőle. Mindezek alapján tehát helyesen vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy a II. r. vádlott által bevallottan átadott számú nyomtatványon kívül a és sorszámú nyomtatványokat is II. r. vádlott adta át.

Azt is helyesen állapította meg a megyei bíróság, hogy nem szükséges a II. r. vádlott által indítványozott írógép beazonosításra irányuló, valamint aláírásra illetve számlakitöltésre vonatkozó írásszakértői vélemény beszerzése, mivel az megállapítható, hogy a számlákat nem a II. r. vádlott töltötte ki, hanem I. r. vádlott, illetve megbízása alapján munkatársa.

A megállapított tényállás is pusztán azt tartalmazza, hogy a II. r. vádlott az I. r. vádlott részére 3 db kitöltetlen, de cégbélyegzővel ellátott lepecsételt számlanyomtatványt adott át. Az idézett tényállási rész alapján az is nyilvánvaló, hogy nem adekvát a II. r. vádlott azon megállapítása, miszerint az elsőfokú bíróság rosszul jelölte meg az átadott dokumentum nevét, hiszen tényállásában egyértelműen nem számláról, hanem számlanyomtatványról írt.

Hivatkozott arra is a II. r. vádlott, hogy neki már nem állt érdekében előnyhöz juttatni az I. r. vádlottat, hiszen a teljes kivitelezési szerződést megkötötték. Ennek ellentmond egyrészt az a tény, hogy ő maga elismerte, hogy a szexuális viszonyt az I. r. vádlottal azért tartotta fenn, „hogy a vállalt munkát be tudja fejezni”. Azt, hogy a II. r. vádlottnak szüksége volt az I. r. vádlott jóindulatára alátámasztja az is, hogy a sértetett a Bt., mint vállalkozó között 2002. augusztus 5-én, szeptember 9-én, 2003. március 18-án, május 5-én, június 12-én, július 11-én és szeptember 9-én is jött létre vállalkozási szerződés. Figyelemre méltó az a körülmény is, hogy az I.r. vádlott részéről a Bt. számlanyomtatványaival kapcsolatos visszaélésekre 2002. december 30-án, 2003. május 30-án és 2003. augusztus 28-án, tehát a II. r. vádlottal történő folyamatos szerződéskötések ideje alatt került sor. Miután tehát a II. r. vádlottnak az erre irányuló védekezése megdőlt, megalapozott az I. r. vádlott által megállapított tényállás mind abban a tekintetben, hogy a kérdéses számlanyomtatványokat a II. r. vádlott adta át az I. r. vádlott részére, mind pedig abban a tekintetben, hogy ezt abból a célból tette, hogy számára biztosítsa az anyagi előny lehetőségét.

Az irányadó tényállás alapján a megyei bíróság törvényesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is megfelel a büntető

törvénykönyvben foglaltaknak. Egyetértett az ítélet azzal, hogy az I. r. vádlott közéleti tisztasága és tulajdon elleni bűncselekményei valóságos halmazatot alkotnak.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta és megfelelően értékelte. A kiszabott büntetéshez igazodnak a cselekmények konkrét tárgyi súlyához, valamint a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, szükségesek, egyben elegendőek a büntetési célok eléréséhez. Különösen a jelentős időmúlásra és a vádlottak büntetlen előéletére való tekintettel értett egyet az ítélet azzal, hogy az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés felfüggesztésével. Úgyisntén azzal, hogy a megyei bíróság a II. r. vádlottal szemben enyhítő szakaszt alkalmazva pénzbüntetést szabott ki.

Helyesen alkalmazta az I. r. vádlott vonatkozásában a pénzmellékbüntetést is.

A vagyonelkobzás elrendelésének mellőzését azonban az elsőbíróság csak a vesztegetés vonatkozásában indokolta. Ugyanakkor a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja előírja, hogy vagyonelkobzást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. Az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy ezt a törvényhelyet miért nem vette figyelembe, és az intézkedést miért nem alkalmazta. Az ítélet azzal ennek mellőzésére nem is talált megfelelő indokot, ezért az I. r. vádlott által jogtalanul felvett összegre vonatkozóan e rendelkezést pótolta.

Mindezekre figyelemmel az ítélet azzal az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában a Be. 372. § (1) bekezdés alapján megváltoztatta, míg egyéb helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

Felhívja az elsőfokú bíróságot, hogy a másodfokú ítélet kihirdetésével kapcsolatosan felmerült bűnügyi költségről különleges eljárás keretében rendelkezzen.

Debrecen, 2010. június 21.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke

. Gömöri Olivér sk.
előadó bíró

Dr. Háger Tamás sk.
bíró

Záradék:

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 6.B.560/2005/115. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kivételével végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2010. június 21.

Dr. Kardos Sándor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő